

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 188/2025-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Pavlom Gráčikom, advokátom, Farská 40, Nitra, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Cdo/192/2022 z 30. októbra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 3. marca 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.
2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že Okresný súd Bratislava III rozsudkom č. k. 44C/96/2016-141 z 10. januára 2018 zamietol žalobu sťažovateľa, ktorou sa proti Ministerstvu obrany Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) domáhal náhrady škody vo výške 3 236,995 eur s príslušenstvom. Sťažovateľ podal proti predmetnému rozhodnutiu odvolanie.
3. Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 4Co/83/2019-273 z 27. októbra 2021 potvrdil rozsudok okresného súdu.
4. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie odôvodnené dôvodmi podľa § 420 písm. f), § 421 ods. 1 písm. a) a b) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).
5. Najvyšší súd dovolanie sťažovateľa odmietol uznesením sp. zn. 9Cdo/192/2022 z 30. októbra 2024.

II. Argumentácia sťažovateľa

6. Predmetom civilného konania bol sťažovateľom uplatnený nárok proti ministerstvu na náhradu škody, ktorú v žalobe uplatňoval, poukazujúc na zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“), a ktorá vznikla v súvislosti s postupom ministerstva, ktoré sťažovateľa vyhodnotilo ako úspešného záujemcu vyhláseného osobitného ponukového konania na prebytočný majetok štátu v jeho správe a na tento majetok uzatvorilo so sťažovateľom kúpnu zmluvu, ktorá však nebola ako povinne zverejňovaná zmluva predložená Úradu vlády Slovenskej republiky na zverejnenie v Centrálnom registri zmlúv (ďalej len „register“), v čom sťažovateľ videl porušenie právnej povinnosti.

7. V dôsledku nezverejnenia predmetnej zmluvy táto nenadobudla účinnosť, a preto sa sťažovateľ nestal vlastníkom vysúťaženej nehnuteľnosti. V príčinnej súvislosti s týmto postupom mu vznikla uplatnená škoda, ktorá sa prejavila v podobe ušlého zisku ako rozdielu medzi výškou kúpnej ceny v súťaži a všeobecnou hodnotou nehnuteľnosti tvoriacej predmet zmluvy a cenou akceptovanou ministerstvom v rámci osobitného ponukového konania.

8. Kľúčovou námietkou je skutočnosť, že postupom všeobecných súdov vrátane najvyššieho súdu bol porušený čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru opomenutím zásady *iura novit curia*. Najvyšší súd, odvolajúc sa na nesprávne právne posúdenie žalovaného nároku sťažovateľom, abdikoval na svoju úlohu dovolacieho súdu a náležite sa nezaoberal podaným dovolaním. Najvyšší súd vyslovene využil fakt, že sťažovateľ svoj nárok zrejme nesprávne právne kvalifikoval, a to bolo dôvodom zamietnutia žaloby súdmi nižších súdov a hlavne odmietnutia podaného dovolania s poukazom na to, že nárok uplatnil na základe nesprávneho právneho predpisu, čo však sťažovateľ považuje za nesprávny a ústavne nekonformný právny postoj.

9. V žalobe sťažovateľ dôvod uplatneného nároku vymedzil dostatočne konkrétne, určite a nezameniteľne tak, aby bolo zrejmé, o čom a na základe akých skutočností si uplatňuje žalovaný nárok. Dôvodil naplnením všetkých predpokladov vzniku škody, ktorými boli (ne)konanie ministerstva ako porušenie zmluvnej, ako aj zákonnej povinnosti; vznik škody v podobe ušlého majetkového zisku vnímaného v rozdieli výšky kúpnej ceny a trhovej hodnoty nehnuteľností, ktoré mohol sťažovateľ na základe kúpnej zmluvy nadobudnúť do vlastníctva; príčinná súvislosť medzi uvedeným porušením povinnosti ministerstva a vznikom uvedenej škody.

10. Je pravdou, že sťažovateľ svoj nárok právne kvalifikoval podľa č. 514/2003 Z. z., teda že šlo o nesprávny úradný postup ministerstva, ale toto bolo výsostne len právne posúdenie, ktorého nesprávnosť ho nemohla diskvalifikovať z poskytnutia súdnej ochrany, keď preukázal a uniesol dôkazné bremeno k existencii predpokladov vzniku zodpovednostného vzťahu z titulu náhrady škody.

11. Konajúce všeobecné súdy sa zaoberali len možnosťou aplikácie zákona č. 514/2003 Z. z., avšak nie je zrejmé, prečo sa nezaoberali danosťou zodpovednosti za škodu v rovine súkromnoprávneho vzťahu medzi sťažovateľom a žalovaným (teda podľa Občianskeho zákonníka – § 420 a nasl.).

12. Krajský súd dokonca dospel k záveru, že ak Občiansky zákonník v § 47a možnosť nezverejnenia povinne zverejňovanej zmluvy pripúšťa a upravuje aj právny následok takejto

situácie, možno dôvodiť, že právne rieši oprávnenie vlastníka majetku, ktorý bol predmetom povinne zverejňovanej zmluvy, resp. jeho správcu povinne zverejňovanú zmluvu na jej nezverejnenie nedať, resp. aj situáciu, že i v prípade jej odovzdania na zverejnenie k jej zverejneniu nedôjde. Odvolací súd sa zaoberal tým, či ministerstvo mohlo porušiť právnu povinnosť, keď nepodalo návrh na zverejnenie kúpnej zmluvy, a aplikáciou § 47a Občianskeho zákonníka si vyložil, že takúto povinnosť žalovaný nemal. Sťažovateľ v dovolaní práve k tomuto názoru formuloval dovolaciu otázku v znení, či mal povinnosť v zmysle § 5a ods. 10 zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov podať návrh na zverejnenie zmluvy v Obchodnom vestníku, ak žalovaný ako správca majetku porušil svoju povinnosť podľa § 5a ods. 7 zákona o slobode informácií a nedal zmluvu na zverejnenie do registra, resp. či v dôsledku takého nesplnenia si povinnosti žalovaného mohlo dôjsť k vzniku škody v podobe negatívnych dôsledkov s tým spojených v podobe zrušenia zmluvy v zmysle § 47a Občianskeho zákonníka.

13. Nastolená dovolacia právna otázka vyplynula aj z odôvodnenia rozsudku krajského súdu, ktorý konštatoval, že *„nemožno bezpochyby právne uzavrieť, že pri bežnom chode udalostí by k účinnému prevodu vlastníctva relevantnej nehnuteľnosti rozhodne došlo, keďže k tomuto právnemu následku boli nevyhnutný akt zverejnenia právnym subjektom od Ministerstva obrany Slovenskej republiky odlišným a aj rozhodnutie ďalšieho orgánu, taktiež od Ministerstva obrany Slovenskej republiky odlišného. Jediným nárokom žalobcu nasledujúcim po nezverejnení povinne zverejňovanej zmluvy je v danom prípade nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom plnenia bez právneho dôvodu, keďže platí, že k uzavretiu zmluvy nedošlo.“*. Z uvedeného je podľa sťažovateľa zrejmé, že odvolací súd sa zaoberal predpokladmi zodpovednosti za škodu v podobe posudzovania porušenia povinnosti žalovaného a vznikom škody v príčinnej súvislosti s jeho ne/konaním.

14. Najvyšší súd uviedol, že sťažovateľom vymedzená otázka nepredstavuje právnu otázku, od ktorej vyriešenia záviselo dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, a v odôvodnení dovolacieho dôvodu absentuje uvedenie, v čom spočíva nesprávnosť právneho posúdenia právnej otázky, od ktorej vyriešenia záviselo dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, preto nebol naplnený ani predpoklad prípustnosti dovolania. Z tohto je badateľná namietaná podstata veci v podobe *denegatio iustitiae*. Najvyšší súd uzavrel, že v danej veci nebolo možné aplikovať zákon č. 514/2003 Z. z., pretože tu nešlo o vzťah s verejným prvkom, teda o úradný postup žalovaného, a preto je irelevantná nastolená dovolacia otázka. Táto však riešila podstatu veci, či nezverejnením kúpnej zmluvy zo strany žalovaného došlo k protiprávnemu konaniu, s ktorým v príčinnej súvislosti mohlo dôjsť k žalovanej škode. Najvyšší súd tak povýšil správnosť právnej kvalifikácie v žalobe na jediný predpoklad úspechu v spore.

15. Najvyšší súd tiež uviedol, že krajský súd *„nezaložil svoj právny záver o zamietnutí žaloby na nevyužití právnej možnosti žalobcu, podať návrh na zverejnenie predmetnej zmluvy v Obchodnom vestníku (§ 5a ods. 10 zákona o slobode informácií). Nie všetky právne otázky, ktoré konajúci súd rieši sú relevantnými právnymi otázkami, od vyriešenia ktorých záviselo rozhodnutie konajúceho súdu vo veci“*. V uvedenom kontexte je relevantné konštatovanie krajského súdu, že sťažovateľom tvrdená skutočnosť týkajúca sa jeho dopytu na ministerstve, či kúpna zmluva bola zverejnená, je irelevantná, keďže možnosť danú mu zákonom o slobode informácií nevyužil. Tým krajský súd aproboval konanie ministerstva zjavne napĺňajúce rozpor s dobrými mravmi (klamlivé zavádzanie, že zmluva bola predložená na zverejnenie) a vyžadoval od sťažovateľa preventívne správanie

v podobe podania návrhu na zverejnenie zmluvy v Obchodnom vestníku podľa § 5a ods. 10 zákona o slobode informácií. Je potom zarážajúce, že najvyšší súd napriek tomu tvrdí, že krajský súd nezaložil svoj právny záver na nevyužití právnej možnosti sťažovateľa podať taký návrh.

16. Konajúce súdy vrátane najvyššieho súdu poznamenali, že vzťah medzi sťažovateľom a ministerstvom je vzťahom občianskoprávnym. Bolo preto ich povinnosťou pri odmietnutí aplikácie zákona č. 514/2003 Z. z. posúdiť, či skutkové tvrdenia uvedené v žalobe umožňujú podriaďiť nárok pod občianskoprávne normy. Právna kvalifikácia je vždy vecou súdu v zmysle zásady *iura novit curia*.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

17. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) uznesením najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania. Sťažovateľ predovšetkým argumentuje, že jeho dovolanie bolo odmietnuté svojvoľným a nepreskúmateľným spôsobom bez toho, aby sa najvyšší súd vyjadril k odôvodnenosti uplatneného nároku aj cez optiku ustanovení Občianskeho zákonníka o náhrade škody a tiež odignoroval nastolenú dovolaciu otázku, posúdiac ju ako irelevantnú len preto, lebo žaloba sa opierala o iné právne posúdenie veci.

18. Z hľadiska ústavného posúdenia treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať si prípustnosť dovolania a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd. Podmienkou je, aby takáto interpretácia nebola svojvoľná ani formalistická a aby bola čo najstálejšia, a teda súladná s právom na súdnu ochranu (II. ÚS 398/08, II. ÚS 65/2010). Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie príslušných zákonných ustanovení musia v celom rozsahu rešpektovať základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

19. Pre účely posúdenia ústavnej sťažnosti sťažovateľa sa ústavný súd podrobne oboznámil tiež s obsahom odôvodnenia rozsudku krajského súdu a rozsudku okresného súdu, a to v súlade so svojím ustáleným právnym názorom, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože tieto konania z hľadiska ich predmetu tvoria jeden celok.

20. V súvislosti s námietkou sťažovateľa, že arbitrárnosť súdnych rozhodnutí spočíva v nedostatočnej odpovedi krajského súdu na jeho odvolacie námietky, najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí uviedol, že krajský súd považoval za vecne správny právny záver okresného súdu (s ktorého odôvodnením sa stotožnil), že v konaní nebolo preukázané splnenie podmienok vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom podľa zákona č. 514/2003 Z. z., pretože ministerstvo nemalo pri uzatváraní kúpnej zmluvy na prebytočný majetok štátu so sťažovateľom postavenie orgánu verejnej správy pri výkone verejnej moci, ale konalo ako správca majetku štátu, a preto nebol splnený už prvotný predpoklad vzniku zodpovednostného vzťahu, teda existencia nesprávneho úradného postupu, a tým nebola preukázaná ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

21. V napadnutom uznesení je konštatované, že rozsudok odvolacieho súdu nie je nedostatočne odôvodnený (v spojení s rozsudkom okresného súdu), odpovedá na zásadné argumenty strán sporu, označuje vykonané dôkazy a z nich vyvedený skutkový stav veci, na ktorý aplikuje príslušné zákonné normy, dopĺňa aj ďalšie dôvody v reakcii na odvolacie námietky sťažovateľa, teda najvyšší súd nezistil existenciu vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP. Možno preto ustáliť, že najvyšší súd sa zaoberal touto časťou dovolania podaného sťažovateľom a v súlade s garanciami práva na spravodlivý proces zrozumiteľne a jasne zodpovedal námietky sťažovateľa. Najvyšší súd vzhľadom na už uvedené uzavrel, že dovolanie sťažovateľa je potrebné v tejto časti odmietnuť podľa § 447 písm. c) CSP.

22. Pokiaľ ide o posúdenie uplatneného dôvodu prípustnosti dovolania sťažovateľa podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP a charakter ním identifikovanej právnej otázky v súvislosti s nesprávnym právnym posúdením veci, najvyšší súd konštatoval, že otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (teda v žiadnom prípade nie skutková). Dovolací súd relevanciu otázky nastolenej sťažovateľom posúdil ústavne konformným spôsobom, teda hodnotil, či od jej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, resp. či bolo jej vyriešenie určujúce pre rozhodnutie odvolacieho súdu, čo zodpovedá kontextu osobitostí dovolacieho konania v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania. Kvalifikované vymedzenie relevantnej právnej otázky je *sine qua non* prípustnosti dovolania podľa § 421 CSP, keďže v prípade jeho absencie dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum.

23. Prieskumná činnosť dovolacieho súdu v súlade s dispozičnou zásadou bola vymedzená sťažovateľom v dovolaní, ktorým napadol rozsudok krajského súdu. Podstatnou náležitosťou dovolania je vymedzenie rozsahu, v akom sa rozhodnutie napáda, a vymedzenie dôvodov dovolania. Dovolací súd je viazaný vymedzením dôvodu, pre ktorý sa rozhodnutie odvolacieho súdu považuje za nesprávne.

24. Sťažovateľ v dovolaní videl nesprávne právne posúdenie v tom, že odvolací súd postavil na jednu úroveň zákonnú povinnosť ministerstva dať zmluvu na zverejnenie v registri podľa § 5a ods. 7 zákona o slobode informácií a právnu možnosť sťažovateľa podať návrh na zverejnenie zmluvy podľa § 5a ods. 10 zákona o slobode informácií, pričom v dôsledku nesprávneho postupu ministerstva nedošlo k nadobudnutiu vlastníckeho práva sťažovateľom.

25. Najvyšší súd v tejto súvislosti ozrejmil stav vyplývajúci z rozhodnutí všeobecných súdov, na ktorého podklade dospeli k svojim právnym záverom. Predmetom sporu bola škoda, ktorá mala sťažovateľovi vzniknúť z dôvodu nesprávneho úradného postupu ministerstva, pričom s posúdením absencie takej zodpovednosti (ako kľúčového záveru rozhodnutia odvolacieho súdu) z dôvodu, že ministerstvo nevykonávalo v dotknutom prípade verejnú moc, ale spravovalo majetok štátu, sťažovateľ nepolemizuje, resp. (ani v ústavnej sťažnosti) nespochybňuje právny podklad záveru o nemožnosti subsumovať ne/konanie ministerstva pod ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z. pre absenciu verejnoprávneho prvku. Keďže práve od popísaného vyriešenia tejto právnej otázky ako východiska pre danosť zodpovednosti za škodu podľa sťažovateľom podanej žaloby záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu (§ 421 ods. 1 CSP v návetí), mal podľa obsahu záverov najvyššieho súdu na toto konkrétne riešenie sťažovateľ reagovať v zmysle § 432 ods. 2 CSP a polemizovať s ním ako s nesprávnym riešením. Zároveň mal uviesť dôvody, pre ktoré je predmetný záver nesprávny (vrátane uplatnenia princípu *iura novit curia* zdôrazňovaného v ústavnej sťažnosti), a tak

nasmerovať právnu polemiku k všeobecnej zodpovednosti za škodu podľa § 420 Občianskeho zákonníka. Pri viazanosti dovolacieho súdu rozsahom a dôvodmi dovolania a v kontexte konzekvencií podľa § 447 písm. f) CSP teda nestačilo, aby sa sťažovateľ v dovolaní zameral na namietané porušenie povinnosti ministerstva spočívajúce v nezaslaní uzatvorenej kúpnej zmluvy na zverejnenie do registra, v dôsledku čoho táto nenadobudla účinnosť a sťažovateľovi vznikla uplatnená škoda. Ako už totiž bolo v predchádzajúcej časti tohto odseku uvedené, sťažovateľom ako dovolateľom nebol spochybnený kľúčový argument (§ 432 ods. 2 CSP), ktorý viedol odvolací súd k rozhodnutiu v neprospech sťažovateľa (§ 421 ods. 1 CSP). Najvyšší súd potom v ďalšom konštatoval, že odvolací súd nezaložil svoj právny záver ani na nevyužití možnosti sťažovateľa podať návrh na zverejnenie kúpnej zmluvy v Obchodnom vestníku, keďže tak neučinilo ministerstvo, pričom uvedené platí aj v situácii, že okresný súd, ako aj krajský súd vo svojich rozhodnutiach sa otázkou možnosti sťažovateľa podať návrh na zverejnenie zaoberali, avšak nešlo o nosný dôvod zamietnutia žaloby sťažovateľa.

26. K tomu ústavný súd dodáva, že otázka posúdenia podmienok dovolacieho konania je otázkou zákonnosti. Závery najvyššieho súdu v napadnutom rozhodnutí sú v súlade s jeho úlohou, ako to vyplýva z § 421 ods. 1, § 432 ods. 2 a § 447 písm. f) CSP, pričom jeho argumentácia ako dovolacieho súdu nepopiera účel a význam ustanovení procesného predpisu o dovolaní, a to aj z hľadiska nemožnosti dovolacieho súdu napomáhať dovolateľovi, resp. zastupovať ho, a tak procesne znevýhodňovať protistranu (v kontexte čl. 2 ods. 2 a čl. 47 ods. 3 ústavy). Ústavný súd považuje odpovede najvyššieho súdu za dostatočné a rešpektujúce právnu úpravu dovolacieho konania. To mu umožňuje konštatovať, že nezistil relevantnú súvislosť medzi označenými právami sťažovateľa na súdnu ochranu, resp. spravodlivé súdne konanie na jednej strane a napadnutým uznesením dovolacieho súdu na strane druhej ani v tejto časti posudzovaného dovolania, ktoré bolo najvyšším súdom odmietnuté podľa § 447 písm. f) CSP.

27. Sťažovateľom akcentovaná zásada civilného konania *iura novit curia* (v jeho podaní) znamená, že povinnosťou dovolacieho súdu je doslova vyhľadať a uplatniť právne normy, podľa ktorých by bolo možné jeho dovolaniu (a následne aj žalobe) vyhovieť, pričom sťažovateľ argumentáciu týkajúcu sa aplikácie príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka v súvislosti s posúdením zodpovednosti za škodu podľa Občianskeho zákonníka (§ 420 a nasl.) vôbec v dovolaní neuplatnil. Podstatné je však aj v širšom kontexte a primárne to, že v zmysle právnej úpravy kladúcej požiadavky na vymedzenie dôvodov prípustnosti a dôvodnosti dovolania dovolateľom, resp. jeho právnym zástupcom (s priemetom do § 432 ods. 2, § 439 a § 440 CSP) najvyššiemu súdu neprináleží *ex officio* vyhľadávať ďalšie možné dôvody prípustnosti či dôvodnosti dovolania, a to ani pokiaľ ide o možnosť právneho posúdenia uplatneného nároku podľa inej právnej normy. Sťažovateľ si zjavne mýli rozsah prieskumnej právomoci dovolacieho súdu, ktorý je oprávnený vykonať iba cielený prieskum dovolacích námietok, s konaním na súde prvej inštancie, pričom (dokonca) už v rámci odvolacieho konania platí viazanosť odvolacieho súdu dôvodmi a rozsahom dovolania okrem konkrétne ustanovených výnimiek (§ 379 a § 380 CSP). Kým teda v prvoinštančnom konaní je posúdenie právneho podkladu pre uplatnený nárok úplne v rukách súdu a bez ohľadu na právne argumenty žaloby, v odvolacom a dovolacom konaní je nesprávnosť takého posúdenia preskúmateľná len na základe námietok, na ktorých uplatnenie zákon kladie adresné požiadavky, ktorými je súd vyššej inštancie viazaný.

28. Ústavný súd, vychádzajúc z obsahu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, preto nezistil, že by účinky výkonu jeho dovolacej právomoci pri posudzovaní prípustnosti dovolania sťažovateľa podľa § 420 písm. f) CSP a podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP boli nezlučiteľné so základným právom strany konania na súdnu ochranu, resp. so zásadami spravodlivého procesu. Najvyšší súd ústavne konformným a akceptovateľným spôsobom dospel k názoru, že dovolanie sťažovateľa je potrebné odmietnuť, pričom ústavne udržateľným spôsobom vysvetlil dôvody, ktoré viedli k tomuto záveru, a tento názor nebol ústavným súdom vyhodnotený ako svojvoľný, preto absentuje akákoľvek príčinná súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a porušením práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavná sťažnosť je preto zjavne neopodstatnená a bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietnutá.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. apríla 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu